

En defensa del “valenciano”

La jugada –i l’estratègia– per recurrent i previsible ja cansa. Quan el Partit Popular governa la Generalitat Valenciana limita les accions “en defensa de la personalitat valenciana” a manobres d’estricta volada electoral. Els governs del PP han impulsat i aprovat lleis “de símbols” quan s’acostaven eleccions i havien d’assegurar-se l’hegemonia de l’anticatalanisme. Contra els residus de partits definits per aquesta única intenció o ara contra Ciutadans. L’únic interès que demostren els populars respecte a la llengua o la cultura del país és aquest: una instrumentalització electoral que els mantinga el vot anticatalà més recalitrant. En el dia a dia el PP es limita a assegurar per tots els mitjans que es manté l’hegemonia del castellà. Mantenir-la va voler dir, per exemple, quan funcionava Televisió Valenciana, apartar-la dels horaris de màxima audiència. O igualment impedir cada curs escolar que milers de pares i mares que demanaven línia en valencià per als seus fills hi tinguessen accés. És la mateixa història de les darreres quatre dècades: defensa farsant de “lo valencià”, residual i inofensiu, i manteniment de l’hegemonia del castellà en les instàncies i els espais decisius.

Tot això ho fa el PP quan governa. I calcula cada jugada de secessionisme lingüístic per no estirar més el braç que la màniga. Perquè no pot doblegar la voluntat de milers de mestres, de funcionaris o de periodistes. El Partit Popular no va més enllà en la fragmentació real de la llengua catalana perquè no pot.

Però quan el Partit Popular perd el poder, la vena se’ls inflama, entenen que debilitar els seus rivals al Govern vol dir recuperar i encendre el seu discurs anticatalà. Un discurs, per cert, que ha cansat, per contraproduent, els seus empresaris més afins. Un discurs, però, que és més fàcil i que té menys conseqüències efectives, menys impacte en la realitat, i per això és més tolerat pels mateixos empresaris, des de l’oposició. D’aquesta manera, en els darrers mesos el PP ha tornat a situar la llengua catalana en el punt de mira. D’una banda, perquè es pensen que els dóna rèdit polític entre els sectors anticatalans més intransigents. I de l’altra perquè, per convicció, no accepten la política que l’actual Generalitat pot desplegar en benefici de l’oficialitat i la recuperació del català al País Valencià. La defensa del “valenciano”, la falsa reivindicació d’un idioma “diferent”, del qual es foten, i l’atac contra la recuperació real del valencià, del català que es parla al País Valencià, han rebrotat. Tant de bo que aquesta vegada la jugada, tan òbvia i repetida, no active més que els quatre gats incondicionals i habituals.

21

24

26

62

46

La Galeria

- 57 LITERATURA**
Entrevista a Marcel Riera
Pere Antoni Pons
- 58 LITERATURA** | Lluís Bonada
El ‘Regiment de preservació de pestilència’, del 1348, resituat dins de la història de la medicina mundial
- 59 MÓN EDITORIAL**
- 60 CINEMA**
Jerry The Tribble
Àlex Gorina

- 61 TELEVISIÓ** | Toni de la Torre
Estiu 3
- 62 TEATRE** | F. Foguet i Boreu
Quanta, quanta violència
- 63 ART** | Ricard Mas Peinado
Aiguabarreig combinatori
- 64 ART** | Pere Antoni Pons
El geni delirant i multitudinari del Bosch
- 65 GASTRONOMIA** | J. Fàbrega
Bacallà i literatura

Disseny: Ana Vanesa Prieto
Disseny de la capçalera: Toni Payà
Disseny de la portada: Toni Payà
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València)
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Nous projectes: Zaida Torregrosa
Subscripcions: Maria Josep Cánovas
Administració: Pilar Martí
Fotomecànica i impressió: Rotimpres Aiguaviva (Gironès).
Dipòsit legal: V-853-1984

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.